

TRANSKRYPCJA TEKSTÓW DO SŁUCHANIA

ARKUSZ I

Zadanie 1.

Förr åt barn också mer hemlagad mat på bestämda tider. På lördagar kunde man kanske få godis. Och när det var fest kunde de få lite läsk. Experter har sett att nu tar genomsnittet av alla familjer 14 minuter till att laga middag. Föräldrarna bjuder ofta på snabbmat, med mycket fett och socker. De barn som inte blir nöjda, äter godis, chips och läsk. De barn som ärver gener som kan göra dem feta, blir nu feta. Men är det farligt om barnen är lite knubbiga? Är det inte så att man i Sverige är alltför intresserad av att vara osunt smal? Många läkare säger att det är farligt att vara fet eftersom barnen oftast har dålig kondition, de får ofta problem med rygg, knän och andra leder, de kan få åldersdiabetes redan som ganska unga eller de har större risk att få hjärt- och kärlsjukdomar när de blir vuxna, trots att de kanske väger mer normalt då. När barnet är yngre än fyra år, ska man inte oroa sig för barnets vikt, tycker många läkare. Men sedan kan feta barn behöva hjälp. Det finns mycket man kan göra som förälder, t ex minska mängden läsk, chips, godis och bullar och äta morötter eller andra grönsaker i stället. Det är också viktigt att röra på sig. Att köpa cykel är en bra "sjukförsäkring". Låt barnen cykla eller gå till affären och skolan. De kan också ta trapporna i stället för hissen. Åker barnet mycket buss? Säg att man kan kliva av en eller ett par stationer tidigare än vanligt och promenera resten av vägen. Du och barnet kan tillsammans hjälpa varandra att börja med goda vanor. Den som följer de här reglerna, och äter mager mat, går ner i vikt.

<http://sesam.fria.nu/modules.php?name=News&file=article&sid=208>

Zadanie 2.

David är på väg till jobbet. Han tittar på klockan. Tio i sju. Han är sen. Det är bara tio minuter kvar tills jobbet börjar. Han får inte komma för sent idag igen. Det räcker med en gång den här veckan. Han lägger in fyran och gasar lite mer. Gatan är bred. Han ser en lastbil i backspegeln men framför sig har han inga bilar. Han möter några cyklister. Så hör han att någon bromsar. Han ser en bil komma mot sig i hög fart från en liten gata på höger sida. Han bromsar allt vad han orkar. Ett ögonblick förstår han att bilarna kommer att krocka, men så blir allt svart, svart ... När han vaknar ligger han i en sjukhussäng. Det är tyst och lugnt i rummet. Han försöker röra på armar och ben. Först höger arm. Det går bra. Sedan vänster arm. Det går inte alls. Den är inlindad i ett stort bandage, men han har ingen värk i den. Benen kan han röra, men det gör hemskt ont så han håller dem stilla. Han rör på huvudet, men då får han svåra smärtor i ryggen.

Han vågar inte röra sig mer. En sjuksköterska kommer in i rummet och går fram till honom. Hon frågar hur det känns. David klagar att det värker i ryggen och frågar hur det gick för den andra bilen, för den som körde. Han är glad att höra att kvinnan klarade sig med bara några små skador. Han fick veta att hon fick ett litet sår på ena kinden, men det läker snart. Och så hade hon ont i en arm. Den röntgades, men det syntes ingenting på bilden. Doktorn sa att det var tack vare säkerhetsbältet som hon klarade sig så fint. Hon var naturligtvis lite chockad efter krocken, men hon fick åka hem. Sedan har hon ringt och frågat hur det står till med honom. Och Davids fru har också ringt. Hon är förstås orolig. Hon kommer hit efter rondan. David funderar: säkerhetsbältet. Det brukar han inte ta på sig när han bara kör i stan. På långa resor använder han det, men inte när han åker till jobbet. Tänk om ... Syster tittar på honom och ber att försöka att sova lite till. Om en timme är det rond. Då får han tillfälle att prata med doktorn.

bearbetad S. Kristiansen "Muntliga övningar Svenssons"

Zadanie 3.

Jag heter Annika och är 19 år. Jag är född och uppväxt i Bromma utanför Stockholm. Där bodde jag tillsammans med mina föräldrar och fyra bröder till för några månader sen, då jag fick tag i en liten lägenhet och flyttade hemifrån. Jag flyttade därför att jag ville bo ensam och klara mig själv, inte därför att jag hade några problem med föräldrarna eller så. Jag tycker mycket om mina föräldrar och jag träffar dem ofta, mina bröder också.

Nästan hela mitt liv har jag gått i skolan. Först gick jag i grundskolan i nio år. Sen var det meningen att jag skulle gå i gymnasiet, men redan efter någon vecka kände jag att jag var alldeles för skoltrött, så jag slutade.

Genom en annons i tidningen fick jag kontakt med en familj som behövde en barnflicka. Jag sökte och fick jobbet. De hade en sexårig flicka och en fyraårig pojke. När jag började, tog jag det inte så allvarligt utan mera som ett tillfälligt jobb för att ha någonting att göra, men så småningom blev jag mer och mer fäst vid de där barnen och tyckte att det var kul att hålla på med dem och engagerade mig mycket i dem. Jag stannade där hela hösten och hela våren ända fram till juni det året. På hösten började jag i gymnasiet igen, för jag insåg att jag måste skaffa mig en utbildning. Jag hade en kamrat som började i samma klass, och vi pluggade tillsammans under hela gymnasietiden. Utan henne vet jag inte om jag skulle ha klarat det. Det var väldigt jobbigt faktiskt, särskilt det sista året. Man måste läsa nästan jämt, på lördagar och söndagar också. Det är trist att man mest tänker på betygen, när man går i gymnasiet. Om man någon gång blir intresserad av ett ämne, har man ingen möjlighet att fördjupa sig i det. Det är verkligen bara för skolan man lär sig, inte för livet.

M.Mathlein”Svenskar- Annika från Stockholm”